

Sygn. akt III CSK 320/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku K. M.
o założenie księgi wieczystej i wpis prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II Ca 640/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 13 czerwca 2013 r., którym oddalony został jego wniosek o odłączenie działek nr [...] /5 i [...] /8 ze wskazanej księgi wieczystej i wpisanie ich do istniejącej już księgi obejmującej także działki nabyte przez niego w drodze zasiedzenia.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne dotyczy, w jego ocenie, kwestii wyznaczenia na podstawie art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 26 i 27 u.k.w.h. i § 36 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz.U. Nr 102, poz. 1122) zakresu obowiązku dokumentowania jego prawa nabytego w drodze zasiedzenia, jeżeli zachodzi konieczność założenia nowej księgi wieczystej, a oznaczenie nieruchomości dotychczasowej pozostaje w sprzeczności z oznaczeniami przyjętymi w katastrze nieruchomości. Istnieje wątpliwość, czy sprzeczność ta powinna być usunięta przez odwołanie się do § 36 rozporządzenia nakładającego na niego obowiązek przedstawienia dokumentów stanowiących podstawę oznaczenia nieruchomości zarówno co do części odłączonej, jak i co do części pozostałej, czy też zastosowanie powinien znaleźć art. 27 ust. 2 u.k.w.h. przewidujący możliwość działania sądu z urzędu w celu usunięcia niezgodności danych oznaczających nieruchomość, zawartych w katastrze z danymi ujętymi w dziale I-O dotychczasowej księgi wieczystej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą

kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. Skarżący nie odwołał się do wypowiedzi zawartej w postanowieniu Sądu Najwyższego wydanego w tej sprawie. Wniosek i jego uzasadnienie nie zawiera argumentów wskazujących na potrzebę zmiany stanowiska, czy też kolejnej wypowiedzi dotyczącej wypełnienia przez wnioskodawcę obowiązku określonego powołanymi we wniosku przepisami. Został on także omówiony, stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego, w uzasadnieniu

zaskarżonego orzeczenia. Nie ma podstaw do uznania, że do zakresu tej przyczyny należy także ocena trafności kwestionowanego orzeczenia.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie wystąpiły okoliczności wskazujące na którąkolwiek z przyczyn nieważności postępowania, które Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.)

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.